

ANTI-ΘΕΣΕΙΣ

Τα όρια της ανανεωτικής Αριστεράς

ΓΡΑΦΕΙΟ

**Γιάννης
Μεϊμάρογλου**

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ανανεωτική Αριστερά σφράγισε με τις ιδέες και τη δράση της την πολιτική ζωή αυτού του τόπου για τουλάχιστον μισό αιώνα. Στις δύσκολες εποχές που η... απόλυτη αλήθεια και ο φανατικός δογματισμός έμοιαζαν ακλόνητα, έσωσε την αξιοπρέπεια του αριστερού κινήματος, άνοιξε νέους δρόμους και ελπιδοφόρες προοπτικές. Όλοι όσοι κατήγγειλαν με αποτροπιασμό τον... ταξικό συμβιβασμό της ΕΑΔΕ,

όσοι απέρριψαν τον ευρωκομμουνισμό, όσοι κλείαζαν τον Λεωνίδα Κύρκο όταν έλεγε ότι «οι βάσεις δεν είναι ραπανάκια», αναγνωρίζουν σήμερα τον πρωτοποριακό ρόλο της ανανεωτικής Αριστεράς στο στέριωμα της μεταπολιτευτικής μας δημοκρατίας. Όλα τα μεγάλα κινήματα ιδεών έχουν ημερομηνία... εξέλιξης!

Μπορεί οι αξίες της ανανεωτικής Αριστεράς να είναι διαχρονικές, σε έναν κόσμο όμως που αλλάζει συνεχώς, τόσο οι ιδέες όσο και οι άνθρωποι που τις υπερασπίζονται, οφείλουν να εξελίσσονται με γρήγορους ρυθμούς. Αλλιώς παύουν να είναι ανανεωτικοί. Το ίδιο ισχύει άλλωστε και για

τους εκσυγχρονιστές, τους μεταρρυθμιστές κ.λπ. Κάθε κίνημα κάνει τον κύκλο του, έχει τα όριά του. Κι αν δεν το αντιληφθεί έγκαιρα, κινδυνεύει από προωθητική δύναμη της κοινωνίας να εξελιχθεί σε τροχοπέδη της, αφήνοντας αντικειμενικά έδαφος στον λαϊκισμό που

Η Ελλάδα της κρίσης χρειάζεται μια μεγάλη προοδευτική μεταρρυθμιστική δύναμη

δεν γνωρίζει όρια... Η σύντομη σχετικά εμπειρία της ΔΗΜΑΡ θα αποτελέσει ασφαλώς ξεχωριστό και διδακτικό κεφάλαιο στην πολιτική ιστορία της χώρας. Ήταν το τελευταίο παρών του ιστορικού πυρήνα της ανανεωτικής Αριστεράς που αρνήθηκε να θάψει τις αξίες της στον ΣΥΡΙΖΑ και προσπάθησε να δώσει στη ΔΗΜΑΡ τα χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης κυβερνώσας μεταρρυθμιστικής Αριστεράς. Δεν τα κατάφερε ως το τέλος. Ακριβώς γιατί άγγιξε στα όριά της, επιλέγοντας μοιραία τον αντιπολιτευτικό και συντεχνιακό λόγο από το κόστος της ανάληψης των ευθυνών της. Η ΔΗΜΑΡ στάθηκε κάπως αμήχανα, ίσως και λίγο κομπλεξικά, στο κέντρο του πολιτικού σκηνικού και γύρισε στη θέση της...

Από την άποψη αυτή, η πρόσφατη αποχώρηση της «μεταρρυθμιστικής τάσης» δεν πρέπει να σηματοδοτήσει μια ακόμη... αυτιστική αριστερή διάσπαση. Ο στόχος της δεν μπορεί να είναι η συγκρότηση μιας... καλής ΔΗΜΑΡ. Η Ελλάδα της κρίσης έχει σήμερα ανάγκη από τη συγκρότηση μιας μεγάλης προοδευτικής μεταρρυθμιστικής πολυσυλλεκτικής δύναμης ικανής να βάλει τη σφραγίδα της στη διακυβέρνηση και στην πορεία ανάπτυξης της χώρας, μιας δύναμης αυτόνομης και όχι συμπληρωματικής, είτε μιας δεξιάς που, όσο περνάει ο καιρός, γίνεται όλο και πιο λαϊκίστικη, εθνικιστική και ακραία, είτε μιας αντιευρωπαϊκής, αντιμεταρρυθμιστικής και ανεύθυνης Αριστεράς!

*Εκδότης του ηλεκτρονικού περιοδικού www.metarithmisi.gr